

Demi
Moore
Moja
spoved'

Pamäti

IKAR

Moja spoved'

Demi Moore

Moja spoved'

Pamäti

Preložila Zdenka Buntová

IKAR

Demi Moore
INSIDE OUT
A Memoir

Copyright © 2019 by Demi Moore and Pajama Party Productions, Inc.
Published by arrangement with Harper,
an imprint of HarperCollins Publishers.
All rights reserved.
Translation © 2020 by Zdenka Buntová
Poetry translation © 2020 by Jana Kantorová-Báliková
Jacket design © by Robin Bilardello
Front jacket photograph © Matthew Rolston/Corbis via Getty Images
Back jacket photograph courtesy of the author
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

All photographs are courtesy of the author unless otherwise noted.

Ďakujeme za použitie nasledujúcich textov:

The Guest House zo zbierky *The Essencial Rumi*, preklad Coleman Barks.
Copyright © 1995 by Coleman Barks. Použité so súhlasom Colemana Barksa.

Úryvok v kapitole 13 z webovej stránky *Vanity Fair's*. Použité so súhlasom
Georgea Louisa/VF Condé Nast.

ISBN 978-80-551-7477-8

Venujem svojej mame, dcéram a dcéram svojich dcér.

HOSŤOVSKÝ DOM

Ludské jestvovanie je hosťovský dom.

Každé ráno nový príchod.

Radosť, sklúčenosť, úbohosť,
niektoré okamihy vedomia
sú ako nečakaná návšteva.

Všetky ich pohostinne uvítaj.
Aj ak je to húf smútkov,
čo ti násilne vtrhnú do domu
a zlikvidujú celé vybavenie,
treba si uctiť každého hosťa.
Možno má prázdno, ktoré v tebe nechá,
byť priestorom na nové radosti.

Temnú myšlienku, hanbu, nenávisť
vítaj vo dverách s úsmevom,
pozvi ich do svojho vnútra.

Buď vďačný za čokoľvek, čo príde,
pretože všetky tieto posolstvá
sú usmernením z druhej strany.

Džalál ad-Dín Rúmí

OBSAH

Prológ	11
PRVÁ ČASŤ: BOJ O PREŽITIE	15
DRUHÁ ČASŤ: ÚSPECH	91
TRETIA ČASŤ: ZMIERENIE	191
Podakovanie	271

PROLÓG

V hlave sa mi jednoducho vynárala tá istá otázka: *Ako som mohla dospieť až sem?*

Zostala som sama ako prst v prázdnom dome, v ktorom som prežila manželstvo a ku ktorému sme museli urobiť prístavbu, lebo som na svet priviedla viac detí, než bolo izieb. Mala som niečo pred päťdesiatkou. Manžel, ktorého som pokladala za lásku svojho života, ma podviedol a o záchranu nášho vzťahu nemal záujem. Moje deti so mnou odmietali prehovoriť: nijaké telefonáty k narodeninám, nijaké vianočné esemesky. Proste nič. Ich otec, v ktorom som roky videla priateľa, sa z môjho života vytratil. Kariéra, s námahou budovaná od mojich šestnástich, keď som sa odsťahovala od mamy, uviazla na mŕtvom bode. A bolo dosť možné, že sa skončila nadobro. Všetko, s čím som bola bytostne spätá, ma opustilo. Ešte aj zdravie. Prišli šiale-

né bolesti hlavy, desivo som vychudla. Vyzerala som presne tak, ako som sa cítila: ako troska.

Toto má byť život? pýtala som sa sama seba. *Pretože ak áno, mám ho plné zuby. Nevieť, čo tu ešte robím.*

Fungovala som, ale len mechanicky – krmila som psy, dvíhala telefóny. Priateľka mala narodeniny, zišlo sa u mňa zopár ľudí. Robila som to, čo ostatní: uvelebila som sa na vysedenom gauči, šnupla si rajského plynu, a keď ku mne doputoval joint, dala som si šluk syntetickej marišky (volalo sa to Diablo – výstižné).

A potom si už pamätám iba to, že mi všetko plávalo pred očami a zrazu akoby som sa videla zhora. Vyletela som z vlastného tela do akejsi farebnej krútnavy. Toto je šanca! pomyslela som si. Jednoducho sa vypariť a všetky trápenia, krivdy, bolesti hlavy, zlomené srdce, pocity zlyhania zanechať tu.

No otázka *Ako som mohla dospieť až sem?* zostávala. Po hojnosti šťastia a úspechov, ktoré som zažila v dospelosti. Po všetkej námahe, ktorú som vynaložila, aby som sa vyslobodila z toho, čo mi naservírovalo moje detstvo. Po manželstve, ktoré sa začalo ako zázrak, pretože som konečne mala po svojom boku človeka, ktorému som sa odvážila odhaliť celé svoje vnútro. Po tom, čo som sa konečne zmierila s vlastným telom, prestala ho mučiť hladovkami a používať jedlo ako zbraň vo vojne proti sebe samej. A hlavne – po tom, čo som vychovala tri dcéry a podnikla všetko, aby som im bola matkou, akú som ja nikdy nemala. Naozaj vyšla všetka tá námaha nazmar?

Zrazu som bola späť vo svojom tele, zvíjala sa v krčoch na dlážke a počula, ako ktosi zúfalo opakuje: „Volajte záchranku!“

„Nie!“ vykrikla som. Vedela som, čo by nasledovalo: sanitka, paparazzovia a potom internetový klebetník TMZ s palcovými titulkami: „Demi Moore sfetovaná v nemocnici!“ A presne to sa stalo, no stalo sa aj niečo, čo som nepredvídala. Rozhodla som sa spomaliť – po ustavičnom behu a pachtení –, ticho si sadnúť a pozrieť sa pravde do očí. Za tých takmer päťdesiat rokov som dosiahla veľa, no svoj život som neprežívala naplno: bála som sa byť sama sebou, verila, že si dobro nezaslúžim, a horúčkovito sa pokúšala naprávať, čo sa pokazilo.

Ako som mohla dospieť až sem? Tu je môj príbeh.

PRVÁ ČASŤ

BOJ O PREŽITIE

1. KAPITOLA

Bude to znieť zvláštne, ale na čas strávený v nemocnici v kalifornskom Mercede, keď som mala päť rokov, spomínam ako na zázračný. Sedávala som na posteli v ružovom flaušovom župane, čakala na príchod pravidelných návštevníkov – lekárov, sestričiek, svojich rodičov. Bola som v úplnej pohode. Už som tam bola dva týždne a pred-savzala som si byť tou najlepšou pacientkou, akú tam ke-dy mali. V čistučkej svetlej izbe vládol ustálený poriadok, ktorému velili skutoční dospelí. (V tých časoch sa okolo lekárov a sestier vznášala aura posvätného rešpektu: všetci ich mali v úcte a ocitnúť sa medzi nimi bola výsada.) V ne-mocnici všetko dávalo zmysel a mne sa páčilo, že za svoje správanie môžem očakávať predvídateľné reakcie.

Diagnostikovali mi nefrotický syndróm, život ohrozujú-ci stav, o ktorom sa vtedy veľa nevedelo – skúmali ho, ale

štúdia sa zatiaľ robila iba na chlapcoch. Pri tejto chorobe zlyháva filtračný systém v obličkách, v tele sa zadržáva voda. Pamätám sa, ako som sa vylakala, keď mi z ničoho nič opuchli genitálie, aj výraz smrteľnej paniky, čo sa zjavil mame na tvári, keď som jej to ukázala. Okamžite ma naložila do auta a zaviezla do nemocnice, kde som zostala tri mesiace.

Moja teta bola učiteľka a na jej príkaz pre mňa celá trieda štvrtákov vyrobila z farebných výkresov pozdravy so želaním skorého zdravenia – decká ich nakreslili pastelkami a fixkami a rodičia mi ich poobede doniesli do nemocnice. Bola som uveličená z toľkej pozornosti od starších detí, ktoré som nepoznala, no keď som odtrhla oči od blahoprajných kariet a uvidela tváre rodičov, prvý raz som vycítila ich strach, že to neprežijem.

Chytila som mamu za ruku. „Dobre to dopadne, mami.“

Ona sama bola takmer decko. Mala dvadsaťtri rokov.

Moja mama Virginia Kingová, čerstvá absolventka strednej školy v Roswelli v Novom Mexiku, nevážila ani päťdesiat kíľ, keď otehotnela. V podstate bola dievčatko. Pôrod trval deväť hodín a tesne predtým, než som prišla na svet, mama od krutých bolestí stratila vedomie. Ani pre jednu z nás to nebol ideálny zážitok na vytvorenie hlbokého citového puta.

V mojej mame bolo niečo, čo odmietalo dať sa spútať realitou – vždy bola v uvažovaní slobodná, odmietala zaradiť sa do škatuľky. Pochádzala z chudoby, no nikdy nerozmýš-

Ľala ako chudobná. Chcela pre nás len to najlepšie. V našom dome smeli byť iba značkové veci, nijaké lacnejšie napodobeniny – ani cereálie, ani arašidové maslo, ani pracie prášky. Bola štedrá, prívetivá, pohostinná, pri našom stole sa vždy našlo miesto pre jedného človeka navyše. Vyznačovala sa závideniahodnou sebadôverou, nikdy sa nedala obmedzovať pravidlami.

Až časom som si začala uvedomovať, že Ginny je iná než ostatné matky. Doteraz mám pred očami, čo robila v aute, keď nás vozila do školy – v jednej ruke cigareta, druhou sa líčila – bezchybne, ani nepotrebovala zrkadlo. Voľakedy pracovala ako plavčíčka v štátnom parku Bottomless Lakes neďaleko Roswellu a aj po dvoch deťoch mala závideniahodnú postavu, vyšportovanú. Bola mimoriadne atraktívna – nápadne modré oči, bledá pokožka, tmavé vlasy. Na vzhľad si potrpela až úzkostlivo, za každých okolností. Každý rok sme chodili na návštevu k starým rodičom a mama donútila otca v troch štvrtinách cesty zastať a nakrútila si vlasy na natáčky, aby do mesta dorazila tip-top. (Mama chodila do školy pre kozmetičky, ale ako povolanie si to nevybrala.) Nebola kráľovnou módy, no vedela veci kombinovať a vždy vyzerala elegantne. Veľmi jej záležalo na štýle, ešte aj mne vybrala meno podľa nejakého kozmetického prípravku.

S otcom boli neodolateľná dvojka: vedeli sa baviť a priťahovali k sebe iné manželské páry. Môj otec Danny Gynes, od mamy starší ani nie o rok, s beťárskymi iskrickami